

Kapitola 18. Pravda a omyl

Předcházející část: Kapitola 17. Dialogy

Kapitola 18

PRAVDA A OMYL

Otázka: Kde je zdroj duchovních „omylů“?

Odpověď: To, co nyní řeknu, může být pouhá abstrakce. Omyly vznikají již v samotném vědomí ještě před tím, než se zrodí „osobnost“. Vědomí se může vnímat jako unikátní element nebo jako jednota. Nicméně jeho uvědomění se dostává na scestí přesvědčením, že existovat je možné pouze jako osamocené nebo neexistovat vůbec, jako prázdnota. Omyl je v přesvědčení, že pravda má opak. Bývá těžké to pochopit, pokud se nevrátíme k základní myšlence, že existovat mohou ve skutečnosti pouze Pravda, Jednota, Bůh a bytí. Neexistence, nic, prázdnota a lež jsou v Reálnosti nemožné. Existují pouze jako koncepce rozumu.

Pokud vědomí věří, že mohou ve skutečnosti existovat, potom se objevuje strach z neexistence, nebo prázdnoty. Omyl spočívá v tom, že vědomí míchá Všechno se vším. Tento omyl – není abstraktní; prostupuje vším lidským myšlením je základem strachu ze smrti. Existuje v jazyce jako koncept „pravdivého“ a „lživého“. Svalový test demonstruje tento jev. Když se svaly stanou silnější, slovy se to vyjádří jako „pozitivní“ reakce, „ano“ nebo „pravda“.

Svalová slabost se slovy vyjadřuje jako „negativní“ reakce, „ne“, neboli „lež“. To plně odráží povahu omylu. Ve skutečnosti se slabost jako reakce negeneruje realitou, která se nazývá „lež“ – je to ne-reakce. Znamená **nepřítomnost pravdy**, a ne přítomnost lži.

Pro upřesnění můžete říci, že pozitivní reakce je pouze „ano“. Můžeme si vytvořit analogii s elektřinou ve vodiči: buď tam je, nebo není. Je-li tam, můžeme říci, že světlo je „zapnuto“. Když tam není, říkáme, že je „vypnuto“. Toto je zřejmý zásadní omyl: vypnutí neexistuje! Je důležité to pochopit, protože na tomto omylu jsou založeny všechny iluze. Ne-existuje žádný protiklad Boha. Nemůže existovat protiklad bytí. Pouze pravda může existovat. Pouze Univerzálnost může být. Je to těžko pochopitelné, ale porozumění tomu řeší všechny problémy a omyly.

Pochopení tohoto omylu dokončuje poznání, že víra může vytvářet zkušenost. To, co je uvnitř rozumu považováno za pravdivé, se vnímá jako existující mimo něj, protože se jedná o projekci, ale rozum nevnímá mechanismus projekce. Vnímání vyživuje samo sebe. Představivost je produkt a zdroj omylu.

Provedme jednoduché srovnání.

Realita – Nemožnost

Život – Smrt

Existence – Neexistence

Všechno – Prázdnota

Pravda – Lež

Dobro – Zlo

Nevinnost – Hřích

Ano – Ne

Libovolné varianty zkušenosti s „realitou“ ze seznamu na pravé straně jsou generovány pouze systémy víry, ale nemohou nezávisle a skutečně v Reálnosti existovat. Skutečně a nezávisle neexistují; jsou generovány pouze představivostí a vírou.

Veškeré produkty představivosti – jsou fantazie, což jsou důsledky strachu a zkreslení ničeho jiného, než rozumu. Rozum zahrnuje formu, ale kupodivu i prázdnota je generována představivostí. Tato myšlenka by mohla být přijata pouze tehdy, pokud jsou všechny vlastnosti v realitách pravdy popřeny.

Prázdnota je stav, vytvořený výhradně z důvodu víry rozumu v její skutečnou existenci. Jediné skutečné možnosti v Reálnosti je Existence, Univerzálnost a Bytí. Je zřejmé, že jejich teoretické opozice budou ne-Božství, ne-Univerzálnost i to, že nemožné může „existovat“.

Dilema volby mezi zjevnou existencí v těle, a iluze ne-existence je považována za možné. V tomto životě, jsem to plně zažil ve věku tří let. Najednou z neuvědomělosti nastalo vědomí a zkušenost přítomností „Já“ jako těla, které sedí v malém vozíku. Až do té chvíle bylo jen zapomnění. V návaznosti na uvědomění si „já jsem“ okamžitě nastoupil strach z neexistence; na rozum mi přišlo pochopení: „mohlo se stát, že bych nezačal existovat“. Nebyl to strach ze smrti, ale strach z (fiktivní) možnosti nebytí, nicoty.

Rozum se skutečně obával možnosti, kterou vnímal jako reálnost prázdnoty. Strach z neexistence i existence předcházel skutečné hmatatelné zkušenosti. Strach vyvolávala ne neexistence těla, ale ne-vnímání „JÁ“.

Existence se tak vnímá jako pocit „JÁ“. Nakonec, pokud by neexistovalo „JÁ“, nebylo by to známo, protože by neexistovalo „JÁ“, které by mohlo vědět, že neexistuje! Nicméně ve věku tří let to nebylo zřejmé.

Stav, před uvědoměním si existence, byl ve skutečnosti stavem zapomnění. Zapomnění je bytí bez vědomí existence. V každodenním životě nazýváme tento stav „bezvědomí“ nebo „spánek“. Ve snu stejně „existujeme“, ale neuvědomujeme si to. Zdá se však, že ve stavu zapomnění je nemožné utrpení; naším cílem je upadat do toho každou noc a stěžujeme si, pokud nedosáhneme zapomnění v plné míře.

Vědomí je spokojené s obdobími bezvědomí a klidu. K možnosti cítit utrpení nedojde

do obnovení identifikace s individuálním (sebou, tělem). Proto je základem všeho utrpení – víra v rozdělení a individualitu. Ve stavu Jednoty je utrpení nemožné.

Reinkarnace je potom oživení pocitu „JÁ“ jako samostatné individuality. Je to událost, která vůbec nezávisí na vlastnictví fyzického těla. Při zkušenosti bytí mimo tělo a klinické smrti je zachován pouze pocit „JÁ“ a potřeba ve fyzickém těle nevzniká. Pocit života, vitality a povědomí o existenci je jev vznikající v samotném vědomí. Není to o nic méně evidentní v meditativním stavu, ve kterém povědomí o těle mizí, a osobnost se rozpouští ve vědomí, při ztrátě smyslu pro místo, čas, prostor, dimenze a dobu trvání.

Osvícení je evidentním stavem subjektivního chápání existence uvědomění bez omezení identifikace. Čistá subjektivita je sebenaplňující, úplná a dokonalá, totožná pouze s poznáním Univerzality bytí, přesahujícího čas a prostor. Je neporušené, kontinuální, nezávislé, všudypřítomné, vševědoucí a všemocné; činí všechno samo, nejsou k němu protiklady. Završuje dokonalost absolutna všech možností a všechny možné potenciály přitahuje k jejich absolutnosti.

„JÁ“ to je uvědomění, jeho zdroj, jeho završení, jeho provedení a jeho podstata. Je to Reálnost Reality, Jednota a Univerzalita Identity. Je to absolutní „JÁ“ vědomí jako ztělesnění neztělesněného. Pouze tak je možné popsat nepopsatelné. Amen.

Otázka: Je osvícení opravdu možné již v tomto životě?

Odpověď: Ano, pokud jsou dostupné potřebné informace a pokud budete dodržovat určité instrukce. Cíl těchto kapitol je poskytnout k tomu všechny potřebné informace. Osvícení jako cíl musí být tou nejdůležitější věcí. Nemůžete trávit čas studiem astrálních dimenzí. Dnešní duchovní studenti mají velkou výhodu oproti minulosti. Tak jako do zlepšení navigačních nástrojů generace mořeplavců a průzkumníků přicházeli o své životy, tak i nyní nejen hodně lidí, ale většina lidstva po celá staletí ztrácí cestu z důvodu nedostatku informací potřebných pro duchovní rozvoj.

Jak víme z našeho výzkumu, úroveň lidského vědomí po celá staletí měla hodnotu 190. Vědomí tehdy bylo v oblasti Ne-Integrity. Teprve nedávno tato hodnota překročila kritickou hranici 200 a dosáhla současné úrovně 207, který ohlašuje zcela novou éru pro budoucnost lidstva.

Tradičně existují dvě kontrastně odlišné duchovní cesty – cestu postupného osvícení a cesta náhlého osvícení. Postupný způsob – to je cesta tradičního náboženství, kde lidé hledají duchovní očistu pomocí duchovního rádce, skvělého učitele nebo Avatara jako vůdčího světla a zachránce. Cesta náhlého osvícení prochází skrze přísné následování duchovního uvědomění vlastností vědomí, tak, že se identita (neboli ego) přeroste, a ne jenlepší. V praxi se na cestě postupného zdokonalování dějí náhlé skoky vědomí a cesta náhlého osvícení (např. Zen) je provázena postupným zlepšováním jednotlivce.

Otázka: V Asii je osvícení dávno známo jako důležitý cíl i stav. Na Západě se historicky vyzdvihuje svátost. Jak jsou vzájemně svázány tyto dva stavy? Odlišují

se něčím?

Odpověď: Asijská kultura je mnohem starší než západní svět. V dávných kulturách byl velký důraz kladen na duchovní uvědomění a od té doby se předává původní duchovní poznání, o čemž svědčí Vědy a „Bhagavadgíta“. Proto má hledání duchovní pravdy dlouhou tradici. Ve východních kulturách je povědomí o tom, že Božství je vlastní od narození celému lidstvu, potvrzené tradicí; dokonce i dnes lidé spínají ruce jako při modlitbě, když se setkají a klaní se navzájem.

V těchto kulturách byly duchovní tradice učení upevňovány po celá staletí řadou guru, kteří tvrdili, že úplná realizace lidského duchovního potenciálu – je osvícení. Také v kultuře se akceptovalo, že Božství je zdrojem veškerého života.

V těchto kulturách existovala pro lidi zajímavější se o duchovní studium tradiční role a způsob života, který mohli následovat. Jejich začátky byly považovány za plnění a obnovu pravdy, že existence „JÁ“ jako Božského zdroje, v plném rozsahu a nekonečném vyjádření – je Absolutno všeho Tvoření. To znamená, že se úkoly a cíle duchovního žáka a cíle, které nabízí společnost, nedostávaly do konfliktu a osvícení mistři udržovali samotné základy Východu. Společnost měla tendenci podporovat ty, kteří dosáhli vysokého duchovního uvědomění, a udělovala jim různá oprávnění, které je osvobozovalo od každodenních povinností spojených s materiálním přežitím nebo světskými úspěchy. Uznávání svatí mudrci byli uctívání, a měli ve společnosti zvláštní postavení.

Když začal přibližně v 500, roce před naším letopočtem působit Buddha, podporovala ho společnost, která byla schopna pochopit osvícení, proto nebyl v konfliktu se společností, která v té době existovala. I když ho, možná, mohli považovat za nového význačného učitele, učení a všeobecně přijímané poklady moudrosti i bez toho již existovaly.

Západní svět, naopak, velmi zaostává ve věci evoluce vědomí. Jeho počáteční pohanská kultura byla zasvěcena přírodním bohům, magii a velebení přírody. Řecká, římská, německá i židovská tradice předpokládaly panteony bohů, kterým byly přisuzovány antropomorfní vlastnosti tím, že tito bohové vnímali stejné pocity jako lidé, jen ve větším rozsahu. Ve všech takových primitivních představách světa se Bůh nachází „někde tam“. Mělo se za to, že se antropomorfní Bůh přímo účastní lidské činnosti a pomáhá jí nebo ji ničí.

I když vyšší moudrost existovala ještě před začátkem písemné historie, informace o ní se pravděpodobně při požáru Alexandrijské knihovny, ve které byly uloženy všechny informace o moudrosti Starého světa, ztratily. V primitivních kulturách celého světa převládal duchovní přístup, neexistovala ale tradice osvícení. Nicméně se zachovávala společná pravda o všudypřítomnosti a božskosti Velkého Ducha jako Boha. Z toho důvodu byla kultura amerických Indiánů, ale i sumerská a židovská kultura monoteistická, stejně jako i víra v Ahura Mazdu, boha mezopotámské kultury, popsané Zarathuštrou.

V té kultuře, existující na Blízkém východě, se objevil Ježíš Kristus, jehož příchod předvíдалo proroctví. Na rozdíl od Buddhy nebo Krišny, jeho učení bylo v konfliktu s tehdy převládající kulturou a vzniklý konflikt s religiózní elitou

vedl k jeho předčasné smrti v mladém věku.

I když ho tehdejší společnost přijala ne příliš přívětivě, jeho učedníci a řečtí následovníci rychle rozšiřovali jeho učení v řecko-římském světě a následně i do evropských kultur. Původnost učení zůstávala relativně nedotčenou v průběhu prvních čtyř století, ale potom nastával úpadek, zvláště pak po Nikejském koncilu.

V té době arabský svět přijal islám a začal boj mezi islámem a křesťanstvím, který vedl k velkým politickým důsledkům pro veškeré lidstvo. Nicméně, organizované církve se zaměřily na nepřátelství dvou kultur. Hlavním náboženským cílem člověka bylo vyhnout se páchání hříchů, vykoupení hříchů a možnost dostat se po smrti do ráje. V buddhismu byly podobné cíle hlásané jednou z jeho větví, nazývanou „Čistá země“, která měla „skromný cíl“ – dosáhnout ráje a ne podobenství osvícení v tomto životě. V islámu, křesťanství i v „Čisté zemi“ vedla očista individua ke svátosti. Podporovalo to názor, jako by samo osvícení bylo více rozvinuté vědomí, kterého lze dosáhnout pouze při vyšších úrovních duchovnosti, například, existujícími v ráji.

Proto se rozšířilo mínění, že světský život a jemu vlastní negativita brání dosáhnout podobenství osvícení v pozemském životě. Stejný názor je vyjádřen i v „Bhagavadgítě“, kde Krišna hovoří o tom, že osvícení se dosahuje velmi zřídka, protože tento cíl si vybírají jen nemnozí z mnoha tisíců a i z těch, kdo si ho vybrali, jen nemnozí dosáhnou cíle. Z toho důvodu se ve východních náboženstvích předpokládalo, že pro dosáhnout osvícení je třeba absolvovat mnoho pozemských životů a nejlepší, čeho může dosáhnout běžný hledající je nastrádání dobré karmy, která dozrává v posledním pozemském životě, ve kterém je dosaženo nakonec i osvícení, dokončení i přerušení reinkarnací.

Duchovní hledající, kteří dosáhli velkého pokroku v tomto životě, byli často ve všech náboženstvích považováni za svaté a někteří z nich, kteří dosáhli pokročilého vědomí, byli v křesťanství nazýváni mystiky. Nicméně, církve a církevní elita často obviňovali mystiky z hereze. Takové názory jsou rozšířeny i dnes, dokonce i v některých fundamentalistických křesťanských sektách, které považují Buddhu za „posedlého démonem“. (Všichni démoni jsou kalibrováni na úrovních pod 200, ale Buddha, stejně jako Krišna, Bráhma, Kristus i Zarathustra jsou kalibrováni na maximálně možné úrovni vědomí – 1000.)

Otázka: Co vzájemně odlišuje ty zdánlivě různé duchovní cíle?

Odpověď: Rozdíl je velmi jednoduchý, nicméně, hledající osvícení ho musí znát. Náboženství je v první řadě zaměřeno na oblast duality, ale osvícení je zaměřeno na non-dualitu. Strohý přístup k osvícení hlásá, že jelikož je dualita iluze, nemá smysl se snažit ji zdokonalovat. Z toho důvodu je nutné přesáhnout ego a uvidět v něm iluzi. „Dobrý člověk“ je chvályhodný, ale samo o sobě to nestačí k dosažení osvícení. K dosažení osvícení je nutné hluboké pochopení podstaty samotného vědomí.

Otázka: Je viditelný rozdíl mezi svatým a mudrcem?

Odpověď: Ano, může být viditelný. Cesta duchovní očisty a dokonalosti vede ke

vzniku osobnosti, která se má za více „svatou“ nebo čistou. Naopak osvícené mudrce nezajímá ani tělo, ani osobnost, proto se mohou běžnému člověku zdát být více hrubými dokonce až neotesanými.

Nisargadatta Maharadž (úroveň vědomí 700) například kouřil indické cigarety, jednu za druhou, bouchal vzrušením do stolu a projevoval všechny rysy své běžné osobnosti. Mistr zenu může být velmi příkrým i hrubým; nicméně láska je stejná pro všechny, jen se různě vyjadřuje.

Otázka: Znamená zdokonalování těla a duše pouhou ztrátu času?

Odpověď: Je to odpoutávající faktor, chybná preference priorit. Tělo je zrozeno přírodou a to, co dělá, nemá ve skutečnosti žádný význam. Rozum a osobnost jsou produkty sociální atmosféry, rodinného vlivu a kulturního naprogramování. Rafinovaný a kultivovaný člověk je vhodný a cenný člověk společnosti, ale to není „JÁ“. Když člověk dosáhne osvícení, je zřejmé, že uvědomuje „JÁ“.

Otázka: Jsou duchovní cesty lepší než jiné?

Odpověď: Existují dva způsoby cestování – buď přímá cesta do cíle, nebo pomalá procházka s kocháním se okolními výjevy a návštěvou turistických zajímavostí. Většina duchovních hledajících si vybírá variantu procházky, dokonce i tehdy, kdy si to neuvědomují. Nicméně, pro mnohé je to, beze sporu, nejlepší cesta. Není na ní nic špatného, není to ztrátou času, je to prostě cesta, která jim ze všeho nejlépe vyhovuje.

V Realitě je čas – pouhá iluze, domněnka. Žádný čas se neztrácí, pokud je vybrána duchovní cesta. V principu je zcela nepodstatné, zabere-li cesta k osvícení tisíc životů nebo jen jeden; konec konců, výsledek je stejný.

Otázka: Tvrdíte, že cesta prostřednictvím tradičních náboženství je pomalejší, a cesta chápání vědomí je rychlejší?

Odpověď: Je to také otázka volby, praktičnosti a nadšení.

Následující část: [Kapitola 19. Komentáře a příklady](#)